

Encebi topraklarına düşen ‘Sürgün’ hayatları sizinle paylaşmak istiyorum. Düşünceleri farklı olsa da; sürgünleri, acı hatıraları ve aylık türküleri aynı olan kitlelerden bahsediyorum.

Hani şu geçmiştekilere “Komünist”, dünkülere “Bölücü/Kürtçü” bugünlükere ise “terörist” diyen, aynı devletin standart zekalı ve sabit kafalıları var ya...

Şaire de, sanatçıya da, öğretmene de tek etiket: “Vatan haini”.

Sondan başlayayım...

Binlerce muhacirden biri olan Yasin Öğretmen’in ter-ü taze hikayesini sizlerle paylaşarak, coğrafyamızın son bir asırlık trajedisinin değişmezliğine dikkat çekmek istiyorum...

Yasin Karaman’ın hüznünlü hayat hikayesi, Anadolu’da halen yaşanan ve memleket ötesine taşan binlerce acıdan biridir.

Yasin’in son yolculuğunda, annesinin Fransa’daki Aix En Provence Müslüman Mezarlığı’na kadar taşıdığı ‘Kürtçe ağıt’ adeta memleket evladının kaderi gibi. Yasin Öğretmen, binlerce eğitimci gibi üniversiteden mezun olur olmaz Erzincan’dan hicret yoluna

çıkır. Önce kavurucu sıcakların kitası Afrika’ya, ardından da Fransa’nın Akdeniz sahil şehri Marsilya’ya uğradıktan sonra, ebedi yolculuğa devam eder.

Afrika Mali’de öğretmenlik yaptığı okulu ve sıcak yuvası haramiler tarafından gasp edilince çaresiz Fransa’ya iltica eder.

Hastalanınca uzun süren tedaviler başlar. Amansız hastalık bırakmaz yakasını ve yorgun bedenini. Ruhunun ufkuna yürür.

Niyetim, bu gencecik fidanı, Yasin’i ve aynı kaderin izini sürenleri anlatmak.

Sürgünler, acı hatıralar, hercümerçler... Düünden bugüne zorba yönetimler, tahakkümler, kadın, erkek, çocuk, bebek demeden muhalifini ezme hevesleri...

Hükmetme sevdasıyla kardeşlerini, yavrularını gözlerini kırpmadan boğduranlardan, bugünkü zorbalara geldik.

Ya benimsin, ya da kara toprağın zihniyeti... Yasin Öğretmenleri kavuran ateş, çok can yaktı, yakmaya devam ediyor.

Zaman zaman, tempo düşüren ama bitmeyen eziyet, bizim toprakların kaderi sanki.

Zorba zihniyet, önce hedef belirliyor, hedefini şeytanlaştırıyor. Sonra da, her türlü kötülüğün faili haline getiriyor hedeflediklerini.

Türlü komplolarla devre dışı bırakmaya çalışıyor. Kardeşlerini katledenler hangi vicdan rahatlığıyla bunu yaptılarsa, onlar da aynı vicdan rahatlığıyla yapıyorlar bunları.

Yani düünden bugüne miras, yaptıkları...

Eller yol bulup medeniyetler inşa ederken, dünya yıldızı ülkelerini yeni yıldızlarla süsleme derdindeyken, biz bu yalpalamayla, bir yere varmaya çalışıyoruz. Demokrasi, huzur, barış, esenlik, yüksek milli gelir, refah...

Belki, kim bilir hangi bahara?

Günah defterimiz kabardıkça kabarıyor, karanlık sayfalara yeni sayfalar ekliyoruz.

27 yaşındaki Yasin Öğretmen, ne demiş biliyor musunuz? “Dirimi istemeyen ülkeme, cesedimi de emanet etmeyin.”

Bu masumlara nasıl bir kin beslediniz ki, Yasin’i, Yasinleri böylesine kırdınız?

Sürgündeki vefatlar: Şair Nazım, Ahmet Kaya ve Yasin Öğretmen

Gözü dünyayı, dünya malını görmemiş, bütün hayali güzel insanlar yetiştirmek ve onlara güzel bir hayat sunmak olan bu insanlar kime ne yaptı ki?

Aktörler değişti, uygulamalar değişmedi. Hep birileri kurban oldu. Ortadan kaldırılması gereken bir hedef olmaksızın, devamı mümkün görünmeyen bir sistem kurulmuştu tarihî yarımadada.

‘Ey düşmanım, sen benim hızımsın’ diye hamasetle büyütülmüştü bugünkü müktedirler.

Bir yandan haset ve kin üzerinde yükselen iktidarlar; beri yanda, sürgünler, baba ocağına

hasret geçen uzun, upuzun yıllar ve bir avuç seveninin katılımıyla musalla taşındaki son yolculuklar...

ŞAİR NAZIM’IN YILLAR ÖNCE YAŞADIĞI FİLMİN TEKRARI...

Şair Nazım, 10 yılı aşkın bir süre hapis yattı, o bir komünistti, ortadan kaldırılması gereken bir hedefti! Çareyi, ülkeyi terk etmekte buldu.

İstanbul ve ülke özlemi onu kasıp kavurdu, gurbette can verdi.

Onu bahtiyar kılan memleket türkülerini doya doya dinlemedi.

Farklı düşünce takipçisi nice vatan evladı, Nazım’la aynı kaderi paylaştı.

Yüce menfaatleri için her urbaya bürünen ceberut yapı, düşünce farkı gözetmeksizin, iktidarı için tehlikeli gördüklerini bertaraf etmeye çalıştı ve çalışıyor...

Yetmedi, kamplara böldü yavrularını.

Bu kamplar; ırklar kampı, inanç kampı, siyasi taraftarlık kampı olarak şekillendi ve vatan evlatları birbirinin kurdu haline getirildi.

Gidenlerin geride bıraktıkları bir bahisse, arkada kalıp onlara hasret ömür sürenler de aynı bir bahistir.

Nazım’ın Piraye’si, Münvever’i ve Memet’i... Ahmet Kaya’nın Gülten’i, Melis’i ve Çiğdem’i... Yasin Öğretmenin kendisi gibi öğretmen eşi Büşra’sı ve geride bıraktığı evladı Muhsin’i...

Nazım Hikmet, Memet’ine şu satırlarla seslenir Varna’dan:

*Karşı yaka memleket,
sesleniyorum Varna’dan,
işitiyor musun? Memet! Memet!
Karadeniz akıyor durmadan,
deli hasret, deli hasret,
oğlum, sana sesleniyorum,
işitiyor musun? Memet! Memet!”*

Ahmet Kaya, bir CD hazırlığı yaptığını, ana dili Kürtçe bir şarkı da okuyacağını söylediğinde linçe maruz kalmış, hain ilan edilmiş, çarın türkülerinin ve şarkılarının kaynağı toprakları terk etmişti. O da Yasin Öğretmen

gibi, Paris’te can vermiş, yabancı diyarlarda, toprağın bağrında yatıyor.

Yaşarken ne çok acı biriktirmişti Ahmet Kaya, içi yanmış, haykırıyordu. Bugün de yüreği yanan geniş kitleler de onunla aynı acıyı haykırıyordu:

*“Daşıma neler geldi sana diyemedim
Deni kaç kere dövdüler,
Adını söylemedim of, of, of,
Yıkılsın evin.”*

Bu haykırış ve duyulmayan sızlanışlar bugün de devam ediyor, belki de daha büyük... ‘Hoşçakalın gözüm’ isimli albümünün kayıtlarını yaparken kalbine yenik düşmüş ve aramızdan ayrılmıştı, 18 yıl önce, Yasin Öğretmenin de hayatını kaybettiği yine bir Kasım ayında. Sol görüşe sahip “bölücü bir Kürt!” olmasına rağmen, en katı sağcılar ve taassubu en hassas kitleler bugün, büyük bir hasretle, hüznle şarkılarında kendilerini buluyor. Zira şarkıların sınıfsal, etnik, siyasi ve inanç açısından çeşitli baskılarla dışlanmış ve ezilmiş kitlelerin sesi. Karanlık ellerin kurbanı, meçhulü belli faileri bulunmayan mağdurların aileleri olan ‘Cumartesi Anneleri’ne de, 28 Şubat’ın gözü yaşlı, başörtülü, genç hanımlarına da destek vermişti.

Kaya’nın yıllar önce söylediği ‘Beni bul Anne’ şarkısı Yasin Öğretmenlere, zindanlarda tutsaklara, işkence görenlere ve dünyanın dört bir yanına dağılmış ve parçalanmış aile fertlerine de hitaben söylenmişti sanki. Önceki gün oğlunu Fransa’da son yolculuğuna uğurlarken evladının tabutuna sarılıp dizlerinin üstüne yığılıp kalan Yasin öğretmenin annesi de, bu şarkılarda gezip duran anne gibiydi.

*Bent bul Anne!
Dün gece gördüm düşümde
Seni özledim anne
Elin yine ellerimde
Gözlerin ağlamaklı
Gözyaşlarını sildim anne
Camlar düştü yerlere
Elim elim kan içinde
Yanıma gel yanıma anne
İki yanımda iki polis
Ellerim kelepçede*

Deni bul beni bul anne...

YASINLER, GÖKHANLAR, HÜSEYİNLER, MALİKLER, AYŞELER VE CEMAL UŞŞAKLAR...

Fazla söze ne hacet? Adresi, kimliği, dini sorulmaz mazlumun. Zira aynı kaderde buluşur onlar, benzerlik arz eder yaşananlar.

Yasin Öğretmen, Erzincan’da eğitimini tamamlar tamamlamaz, dünyadaki nefreti azaltmak, barış adacıklarında yeni fideleler oluşturmak için, önce Afrika Gine’ye daha sonra da Mali’ye öğretmen olarak hicret eder. Gine, Mali, binbir zorluklarla inşa edilenler, haramilikler, gasplar...

Pasaportsuz geçen günler, Çaresiz Fransa seyahati... Amansız hastalık ve öteye yolculuk.

Yasinler, Gökhanlar, Hüseyinler, Haliller, Malikler, Ayşeler ve Cemal Uşşak onlarcası... Emin diyarlar, emin melikler için göç olup yola dizilenler, bir nefeslik yöre arayanlar, barış adalarını kurmak için çırpınırken, Ege’de ve Meriç’in derinliklerinde Hakk’a yürüyenler....

Son söz:
Hayata başka başka pencerelerden baktılar, düşünceleri, bakışları farklı farklıydı onların... Lakin boyun bükmediler, bel bağlamadılar, zora talip oldular, menfaate dudak büküp, orali bile olmadılar... Dertliydi onlar, dert aşığı mihnetiydi, dert emanetti...